ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ଦିଲ୍ଲୀ

ବନାମ

ମେସର୍ସ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ଟାଇମସ୍ ଲିମିଟେଡ, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ

ମେ 6, 1998

[ଶ୍ରୀମତୀ ସୁଜାତା ଭି. ମନୋହାର ଏବଂ ଏମ. ଜଗନ୍ନାଧା ରାଓ, ବ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ]

ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961 :ଧାରା 32 (1) ଏବଂ 256 (2)

ଆୟକର - ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ - କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଦ୍ୟମାନ ଆବାସିକ କୋଠାର କ୍ରୟ - ସେହି କୋଠାକୁ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ - କରଦାତା ଭୂମି ଭଡ଼ା ସହିତ ବାଣିଜ୍ୟକରଣ ଶୁଳ୍କ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ - ମୂଳ କୋଠା ଭାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନୂତନ ବହୁମହଲା ଅଟ୍ଟାଳିକା ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା - କରଦାତା ମୂଳ ନିର୍ମିତ ଜାଗାଠାରୁ ଅଧିକ ଜାଗା ଥିବା ବହୁମହଲା ଅଟ୍ଟାଳିକାକୁ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ 36,96,516 ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ- କରଦାତା ଏହି ପରିମାଣକୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଅଟ୍ଟାଳିକାର ମୂଲ୍ୟରେ ଯୋଡିଥିଲେ ଏବଂ ଏଥିରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିଥିଲେ - ଆୟୁକ୍ତ (ଅପିଲ୍) ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଦାବି - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଧାରରେ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଛି ଯେ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅତିରିକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 36,96,516 ଟଙ୍କା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି - ଏକ ବ୍ୟବସାୟିକ ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଦେୟ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି କୋଠା ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚର ଏକ ଅଂଶ ଗଠନ କରେ - ରାଜସ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତାମତ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ - କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ରାଶି ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି ପାଇଁ କୋଠାର ମୂଲ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା ।

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ପଞ୍ଜାବ, ଜାମ୍ମୁ ଏବଂ କାଶ୍ମୀର ଏବଂ ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ବନାମ ଆଲପସ୍ ଥିଏଟର, (1967) 65 **ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 377, ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1225-30/1990 ।

ଆଇ.ଟି.ସି. ସଂଖ୍ୟା 72-73, 84, 191, 193-194 of 1986ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 20.2.87 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ଡ. ଭି. ଗୌରୀ ଶଙ୍କର, ଏସ୍. ରାଜପ୍ପା ଏବଂ ବି. କେ. ପ୍ରସାଦ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ସନ୍ତୋଷ କେ. ଅଗ୍ରୱାଲ ଏବଂ ବି. ଭି. ଦେଶାଇ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ରାଜସ୍ୱ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961 ର ଧାରା 256 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ସହିତ ଜଡିତ । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ 1973-74, 1974-75 ଏବଂ 1977-78 ରୁ 1980-81 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟାୟନ ବର୍ଷ ସହିତ ଜଡିତ । 1973-74, 1974-75 ଏବଂ 1977-78 ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡିକ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଥିଲା:-

> "ତଥ୍ୟ ଏବଂ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁସାରେ, ITAT ଆଇନଗତ ଭାବରେ CIT (A) ର ଆଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିବାରେ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା କି CIT (A) ଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରତି କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ କରଦାତା ନିର୍ମାଣ ଖର୍ଚ୍ଚରେ 36,96,516 ଟଙ୍କା ଯୋଗ କରିବା ଏବଂ ତା' ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିବାର ଅଧିକାର ପାଇଥିଲେ ?"

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ସଠିକ ଭାବେ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୂଲ୍ୟାୟନ ବର୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ଯ ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇଥିଲା । ମୂଳତଃ ପ୍ରଶ୍ନଟି ହେଉଛି: ବ୍ୟବସାୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିର୍ମିତ ଏକ କୋଠା ନିର୍ମାଣର ପ୍ରକୃତ ଖର୍ଚ୍ଚର ଅଂଶ ଭାବରେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା 36,96,516 ଟଙ୍କା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପାଇବା ପାଇଁ କରଦାତା ହକଦାର କି ?

କରଦାତା 1961 ମସିହାରେ ନୂଆଦିଲ୍ଲୀର କସ୍ତୁରବା ଗାନ୍ଧୀ ମାର୍ଗରେ ଥିବା ଏକ ବିଦ୍ୟମାନ ଆବାସିକ କୋଠା କ୍ରୟ କରିଥିଲେ । କରଦାତା ସେହି କୋଠାକୁ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ସେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଉନ୍ନୟନ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ କିଛି ଅତିରିକ୍ତ ଦେୟ ଏବଂ ଜମି ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ଭୂମି ଭଡା ପ୍ରଦାନ କରଥିଲେ । ସେହି ଭୂଖଣ୍ଡରେ ସେତେବେଳେ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ର 51,198 ବର୍ଗଫୁଟ ଥିଲା । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ

21.10.1962ରେ ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଚୁକ୍ତିନାମା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ, କରଦାତା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଭୂମି ବିକାଶ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଭୂମି ଭଡା ସହିତ ବାଣିଜ୍ୟକରଣ ଦେୟ ଭାବରେ 3,65,875 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

1965-66 ବର୍ଷରେ, ମୂଳ କୋଠାଟିକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ କରଦାତା ଉକ୍ତ ଜମିରେ ଏକ ନୂତନ ବହୁମହଲା କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । 1973 ମସିହାର କିଛି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । କରଦାତା ଏହି କୋଠାକୁ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଭୂମି ଏବଂ ବିକାଶ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । 5.3.1973 ରେ ଭାରତର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଏବଂ କରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ଚୁକ୍ତିନାମାର ଖଣ୍ଡ (1) ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ ଅଟେ: -

> *"ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ଏହି ଉପସ୍ଥାପନଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପଟ୍ଟାଧାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅତିରିକ୍ତ ପାରିତୋଷିକ (ପଟ୍ଟାଦାତା ରସିଦ ଏତଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର ଏବଂ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ) ଭାବରେ ପଟ୍ଟାଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା 36,96,516 ଟଙ୍କା (ଛତିଶ ଲକ୍ଷ ଛୟାନବେ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶହ ଷୋହଳ ଟଙ୍କା)କୁ ବିଚାରରେ ନେଇ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର, ପରିଶିଷ୍ଟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ର ଏବଂ ଏଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ପଟ୍ଟାଧାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ସଂରକ୍ଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଭୂମି ଭଡ଼ା ଏବଂ ଚୁକ୍ତିନାମା ଉପରେ ବିଚାର କରି, ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଏତଦ୍ୱାରା 20 ଜାନୁଆରୀ, 1967 ରେ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ଜମିର ଏକ ଅଂଶ ଭାବେ ବହୁ ମହଲା କୋଠାର ଉତ୍ଥାପନ ଏବଂ ନିର୍ମାଣ ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ପୌର କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ପ୍ରସ୍ତାବ ସଂଖ୍ୟା 30 ଅନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ, 51198 ବର୍ଗଫୁଟର ନିର୍ମାଣ କ୍ଷେତ୍ର ବ୍ୟତୀତ, ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ବହୁମହଲା କୋଠାରେ 51198 ବର୍ଗଫୁଟର ନିର୍ମାଣ କ୍ଷେତ୍ର ବ୍ୟତୀତ, କେବଳ ପରିଶିଷ୍ଟ ଚୁକ୍ତିପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ।"*

(ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ରେଖାଙ୍କିତ କରି)

ତେଣୁ କରଦାତା 51198 ବର୍ଗଫୁଟରୁ ଅଧିକ ଜାଗା ବିଶିଷ୍ଟ ଏହି ବହୁମହଲା କୋଠାକୁ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ 36,96,516 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

କରଦାତା ଏହି ପରିମାଣର 36,96,516 ଟଙ୍କା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ କୋଠାର ମୂଲ୍ୟରେ ଯୋଗ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ସେହି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଦାବି କରିଥିଲେ । 1973-74 ଏବଂ 1974-75 ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ପାଇଁ, ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ଏହାକୁ ପୁନଃ ଖୋଲାଯାଇଛି ଏବଂ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି । ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି । ତଥାପି, 1975-76 ଏବଂ 1976-77 ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ପାଇଁ, ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇନାହିଁ ।

ତଥାପି, ବର୍ତ୍ତମାନର ମୂଲ୍ୟାୟନ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ, ବିଭାଗର ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଜମିର ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ 36,96,516 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଜମିର ମୂଲ୍ୟରେ ଯୋଗ କରିବା ଉଚିତ । ବିଭାଗ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛି ଯେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୋଠାର ମୂଲ୍ୟରେ ଏହି ପରିମାଣ ଯୋଗ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ । କମିଶନର (ଅପିଲ୍) ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ମଧ୍ୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ଯେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ କୋଠାର ମୂଲ୍ୟରେ 36,96,516 ଟଙ୍କା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଯୋଡାଯାଇଛି କାରଣ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ବହୁମହଲା କୋଠାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ନିର୍ମିତ ଅତିରିକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରର ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ଏହା କୋଠା ସହିତ ଜଡିତ, ଜମି ସହିତ ନୁହେଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ 1962 ମସିହାରେ ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାରରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇସାରିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କରଦାତା ଅତିରିକ୍ତ 3,65,875 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଭୂଖଣ୍ଡର ଅତିରିକ୍ତ ବାଣିଜ୍ୟକରଣର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନଥିଲା । ତଥାପି, ଏହି ପରିମାଣ ରାଶି ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଯାହା କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା କୋଠାର ମୂଲ୍ୟର ଏକ ଅଂଶ ଅଟେ । ଜମି ପାଇଁ, କରଦାତା 5.3.1973 ର ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଅତିରିକ୍ତ ଭୂମି ଭଡା ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଏକ ପୃଥକ ରାଶି । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତକୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି ଯେ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ 345144 ବର୍ଗଫୁଟର ଅତିରିକ୍ତ ସ୍ଥାନ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 36,96,516 ଟଙ୍କା ରଖାଯାଇଛି । ଏହି ଦେୟ ଏକ ବ୍ୟବସାୟିକ ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିବାରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚର ଏକ ଅଂଶ ଗଠନ କରେ । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ସହିତ ସହମତ ।

ବିଭାଗ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆୟକର କମିଶନର, ପଞ୍ଜାବ, ଜମ୍ମୁ ଏବଂ କାଶ୍ମୀର ଏବଂ ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ବନାମ ଆଲପସ୍ ଥିଏଟର, (1967) 65 ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 377 ରେ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛି, ଯାହା ଜମିର ମୂଲ୍ୟ ଏବଂ କୋଠାର ମୂଲ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରେ ଏବଂ ଏହା ଧାରଣ କରେ ଯେ କେବଳ କୋଠାର ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଭିନ୍ନ । ଏହା ହେଉଛି କୋଠାର ମୂଲ୍ୟରେ, ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ପରିମାଣ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବା ଉଚିତ କି ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ, ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଏ ।

T.N.A. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।